

Zlatá monstrance - Vondráčková, Helena

To slunce je mou zlatou monstrancí,
co při mši ranní zdvíhá den,
dlouhý spaní odnesou skřivánci
a já dám svou tvář slunci v plén.

Spánek vrátím tam, kam náleží,
jak velí půjčovní řád,
žiju a tím o sny neběží,
já na slunci dál chci se hřát.

Ať každodenně s bláznivou nadějí
ptáci zapějí,
že prý těch sluncí je víc,
kouzelnou finesou
prý jich přinesou
zítra třeba na tisíc.

Já jim v tom nebráním,
hlavu zakláním,
prohlížím šmolkovéj tyl,
jedno mi postačí,
když se nemračí
a když já jsem jeho cíl,
ten cíl.

To slunce je mým zlatým kalichem,
co při mši ranní zdvíhá den,
dlouhý spaní odhodím se smíchem
a pak utíkám rychle ven.

Nohy smáčí rosa průsvitná,
slunce den zdvíhá výš,
ptám se já,
čím jsem tak bezcitná,
že pro slunce snům zamknu mříž.

Ať každodenně s bláznivou nadějí
ptáci zapějí,
že prý těch sluncí je víc,
kouzelnou finesou
prý jich přinesou
zítra třeba na tisíc.

Já jim v tom nebráním,
hlavu zakláním,
prohlížím šmolkovéj tyl,
jedno mi postačí,
když se nemračí
a když já jsem jeho cíl,
ten cíl.

Na, na, na, na...